

pisu onen dodatek, jest tudíž bez významu, an žalovaný v námitkách sám přiznává, že zažalovaná směnka byla podepsána firmou G. a spol.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ku platnosti podpisu prokuristy za firmu se nevyhledává, by vyznačil u podpisu dodatek naznačující prokuru podle čl. 44 obch. zák. To je předpis pořádkový (stejně jako předpisy čl. 139 a 48 obch. zák.), který pro platnost podpisu na směnce nemá význam, je-li ze směnky zřejmo, že prokurista podepsal za firmu. To ze směnky zřejmo je. Význam předpisu čl. 44 obch. zák. je jen v tom, že se dodatkem má vyznačiti poměr zástupčí. Na směnce tedy stačí, že prokurista jej vyznačil tím, že podepsal připojiv svůj podpis ke znění firmy vyznačenému na směnce rázítkem a vynechav dodatek naznačující prokuru.

Čís. 11329.

Žalobce, domáhající se odvolání daru, musí předem prokázati, že šlo o darování, najmě o vůli stran k bezplatnému jednání. Toho jest třeba i při t. zv. darování smíšeném.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv II 791/30.)

Žalobkyně postoupila žalovaným nemovitosti. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných, by postup nemovitostí byl prohlášen pro hrubý nevděk bezúčinným. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Ve sporu jde o odůvodněnost odvolání domnělého daru. Darování jest smlouvou, kterou se někomu bezplatně přenechá věc (§ 938 obč. zák.); vyžaduje tedy úmysl darovací, vůli převésti věc bezplatně; vůle tato musí tu býti již v době dotyčného právního jednání a ovšem musí býti prokazatelnou. Žalobkyně, která se domáhá odvolání daru, musí předem prokázati, že šlo o darování a tedy i o vůli stran k jednání bezplatnému. Toho třeba i při tak zvaném darování smíšeném, kde věc nemá býti přenechána úplně bezplatně, nýbrž za úplatu nerovnocennou, kde strany, znajíce nerovnocennost, chtějí, by se rozdíl mezi hodnotami vzájemných plnění dostalo smluvníku bezplatně. Tímto úmyslem bezplatnosti, darovacím, liší se smíšené darování od právního jednání, při němž vůle stran směřovala k jednání úplatnému, při čemž však též hodnoty vzájemného plnění nejsou ve skutečnosti rovnocenné a jedna strana v rozdíl hodnot těch nabývá majetkového prospěchu. Na tato právní jednání nelze užiti zákonných ustanovení o darování (§§ 938 až

956 obč. zák.) a rozdíl hodnot má význam jen pro otázku odškodnění pro zkrácení přes polovici podle § 934 a 935 obč. zák. Dovolatelka však v řízení před soudem vůbec netvrdila, že strany při smlouvě, jíž dovolatelka postoupila žalovaným své nemovitosti za postupní cenu 3.000 Kč proti zřízení výměnku, jednaly v úmyslu, by se žalovaným dostalo bezplatně majetkového prospěchu v rozdílu mezi pravou hodnotou nemovitostí a hodnotou postupní valuty a výměnku. Dovolatelka dovozovala darování z toho, že žalovaní jsou postupní smlouvou značně obohaceni, ježto cena nemovitostí značně převyšuje hodnotu toho, čeho se jí smlouvou dostalo. Než to, jak již uvedeno, k darování nestačí, byť i rozdíl mezi hodnotami vzájemných plnění byl značný; z nepoměru hodnot těch nelze teprve dodatečně dovoditi darovací úmysl. Proto nelze smlouvu považovati za darování ani částečné. Žaloba založená na odvolání darování pro nevděk jeví se proto bezpodstatnou.

Čís. 11330.

Ustanovení § 1409 obč. zák. a § 1 zák. čl. LVII:1908 se úplně nekryjí. Účelem i tohoto zákona jest ochrana věřitelů a není jeho smyslem, by věřitelé měli býti chráněni jen, byla-li smluvně převedena na třetí osobu všechna aktiva i pasiva. Stačí, převedena-li na kupitele podstatná část aktiv způsobem naznačujícím kontinuitu dotyčného podniku.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv II 31/31.)

Žalující moravská firma dodala majitelce mlékárny Anně B-ové v B. na Slovensku stroje, jichž zaplacení se domáhala na žalovaném, tvrdíc, že převzal zařízení mlékárny od Anny B-ové, a opírajíc žalobu po právní stránce o § 1409 obč. zák. a § 1 zák. čl. LVII:1908. Žaloba byla projednána před moravskými soudy. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: V napadeném rozsudku zjistil první soud: 1. že Josef B., plnomocník Anny B-ové, prodal zařízení její mlékárny, a to kromě obou sporných strojů, jichž se nynější žaloba dotýká, ještě 24 kusů konví alfa-separator, 1 rezervár, 2 malé rezerváry, 7 hrnců, 1 mutovník, 2 stoly, 1 malý výrobní stůl, 500 papírů na balení másla, 1 centimálku, 1 kysničku na máslo, míry na mléko, 1 velký sud, 3 plachty na šíř, závaží, míru na mléko, 2 měřítka na mléko, 1 gelatu na smetanu, kupní smlouvou ze dne 29. listopadu 1927 žalovanému za 10.000 Kč, 2. že tyto prodané věci jsou podstatnou součástí mlékařského obchodu a obsahují, ne-li všechny potřebné předměty, tedy určitě téměř všechny aneb aspoň podstatnou největší část předmětů včetně váh, mír, stolů, pultů pro provoz mlékárny potřebných. § 1409 obč. zák. (§ 1 zák. čl. LVII:1908) nevyžaduje, by byl převzat celý závod nebo jmění, nýbrž stačí převzetí věcí, které jako hlavní součást tvořily podklad osobního úvěru dosavadního majitele; vyžaduje se dále, by převzaté předměty byly takovým majetkovým souhrnem,